

Crimă și onoare

Miercuri, 11 ianuarie 2006

Gili Cârstea

Zilele trecute CNN anunța o crimă înfiorătoare petrecută în Pakistan, una dintre multele săvârșite în numele onoarei.

Ahmed Nazir, un muncitor sărac din Gago Mandi, în estul provinciei Punjab, a tăiat gâtul fetei sale de 25 de ani sub acuzația de adulter. Apoi, sub privirile îngrozite ale soției lui, a înjunghiat pe celelalte trei fetițe ale familiei, de 8, 7 și 4 ani, spre a nu le da ocazia, când se vor face mari, să calce pe urmele surorii lor. Intervievat la poliție de Associated Press, Ahmed a declarat că a ales această cale spre a-și păstra onoarea intactă („Suntem oameni săraci și nu avem nimic altceva de protejat decât onoarea noastră”) și că singurul lui regret este că nu a avut timpul să omoare și pe băiatul care-i dezonorase fata și să-i incendieze casa.

Societatea este îngrozită în fața unor asemenea orori, iar organizațiile pentru drepturile omului cer pedepse tot mai aspre pentru astfel de fapte. Deși legile țării sunt destul de blânde față de crimele pentru onoare, Nazir riscă pedeapsa cu moartea.

De unde și-au însușit acești oameni noțiunile morale despre onoare, corectitudine și pedeapsă? Chiar din Coran, acolo unde se spune că Alah procedează exact la fel și cere credincioșilor Lui să procedeze în consecință. Onoarea trebuie apărată cu orice preț, chiar dacă aceasta cere să devii un criminal. Ahmed nu a schițat nici un gest de regret pentru crimele lui. El și-a făcut datoria de părinte așa cum cere Alah și credința. Mai departe nu este treaba lui să evalueze consecințele. Pe el îl interesează doar împlinirea dreptății și apărarea onoarei.

Nu așa Îl prezentăm și noi pe Dumnezeu? Nu interpretăm și noi multele fapte de violență din Scriptură ca urmărind apărarea onoarei lui Dumnezeu? Nu spunem noi, de la amvon sau în presă, că Dumnezeu și-a apărut onoarea la potop, Sodoma și Gomora, Uza, Anania și Safira sau alte cazuri de distrugere violentă? Nu îl cităm noi pe Isaia cu această coloratură când spunem că așa vor sfârși toți cei care batjocoresc Numele Domnului? „De aceea, cum mistuie o limbă de foc miriștea, și cum arde flacăra iarba uscată,

tot așa, ca putregaiul le va fi rădăcina lor, și floarea li se va risipi în vânt ca țărâna, căci au nesocotit legea Domnului oștirilor, și au disprețuit cuvântul Sfântului lui Israel” (Isa 5:24). Nu spunem noi lumii că Dumnezeu este dezonorat atunci când legile Lui sunt călcate? Nu prezentăm noi păcatul ca fiind o ofensă morală adusă autorității, autoritate care este îndreptățită să aplice pedepse pentru corectarea indisciplinei?

Acum ne îngrozim pentru că un oarecare Ahmed a recurs la ultima soluție în apărarea onoarei lui de familist riguros. Nu părem deloc deranjați când spunem lumii că pentru Dumnezeu este acceptabil, ca ultimă soluție, să aplice pedeapsa capitală atunci când regulile sunt încălcate. Și pretendem că această teologie este susținută de Scriptură. Scriptura lui Ahmed spune și ea același lucru despre Alah, iar el, ca un drept-credincios, este fericit să facă exact așa cum face Dumnezeuul lui.

Da, este adevărat că Numele lui Dumnezeu este batjocorit „cât este ziuica de mare” (Isa 52:5), și că „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit” (Gal 6:7), problema este că noi am înțeles greșit ce face Dumnezeu atunci când nu Se lasă să fie batjocorit. Noi am înțeles, la fel ca Ahmed Nazir, că Dumnezeu pune mâna pe satâr și taie gâtul batjocoritorilor Lui. Pavel și Moise au înțeles altfel.

Când spune că „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit,” Pavel adaugă imediat: „Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Gal 6:7). Semeni fărădelege, culegi roada ei, care este moartea. Semeni neprihănire, culegi roada ei dătătoare de pace. Poate fi mai simplu decât atât?

Moise ne spune și el ce face Dumnezeu atunci când Își apără onoarea. La Cadeș-Barnea, când poporul vorbea să ucidă cu pietre pe Caleb și Iosua, Dumnezeu îi propune lui Moise să nimicească pe toți acei răzvrățiți care au batjocorit Numele și minunile pe care le făcuse în mijlocul lor, iar pe el să-l facă un neam mare. Moise a refuzat categoric, și a cerut să se arate „puterea Domnului” în toată mărimea ei, definită astfel: „Domnul este încet la mânie și bogat în bunătate, iartă fărădelegea și răzvrătirea... Iartă, deci, fărădelegea poporului acestuia, după mărimea îndurării Tale, cum ai iertat poporului acestuia din Egipt până aici” (Num 14:10-24).

Ahmed Nazir nu a suportat rușinea pe care i-a făcut-o fiica lui, și a omorât-o. Prin această jertfă, onoarea familiei a fost spălată, iar el este un om integru, onorabil și eliberat de vină. Iertarea adulterului ar fi însemnat, slăbiciune, lașitate, necredincioșie, umilință și rușine veșnică în societatea lui. „Decât fără onoare, mai bine mort,” a gândit el. Onoarea mai presus de orice.

Dacă în împărăția luminii onoarea se apără prin crimă, ne așteaptă o veșnicie mai sumbră decât bezna iadului, și vom tremura cu preceptele legate la gât, nu cumva să dezonorăm pe cine nu trebuie.